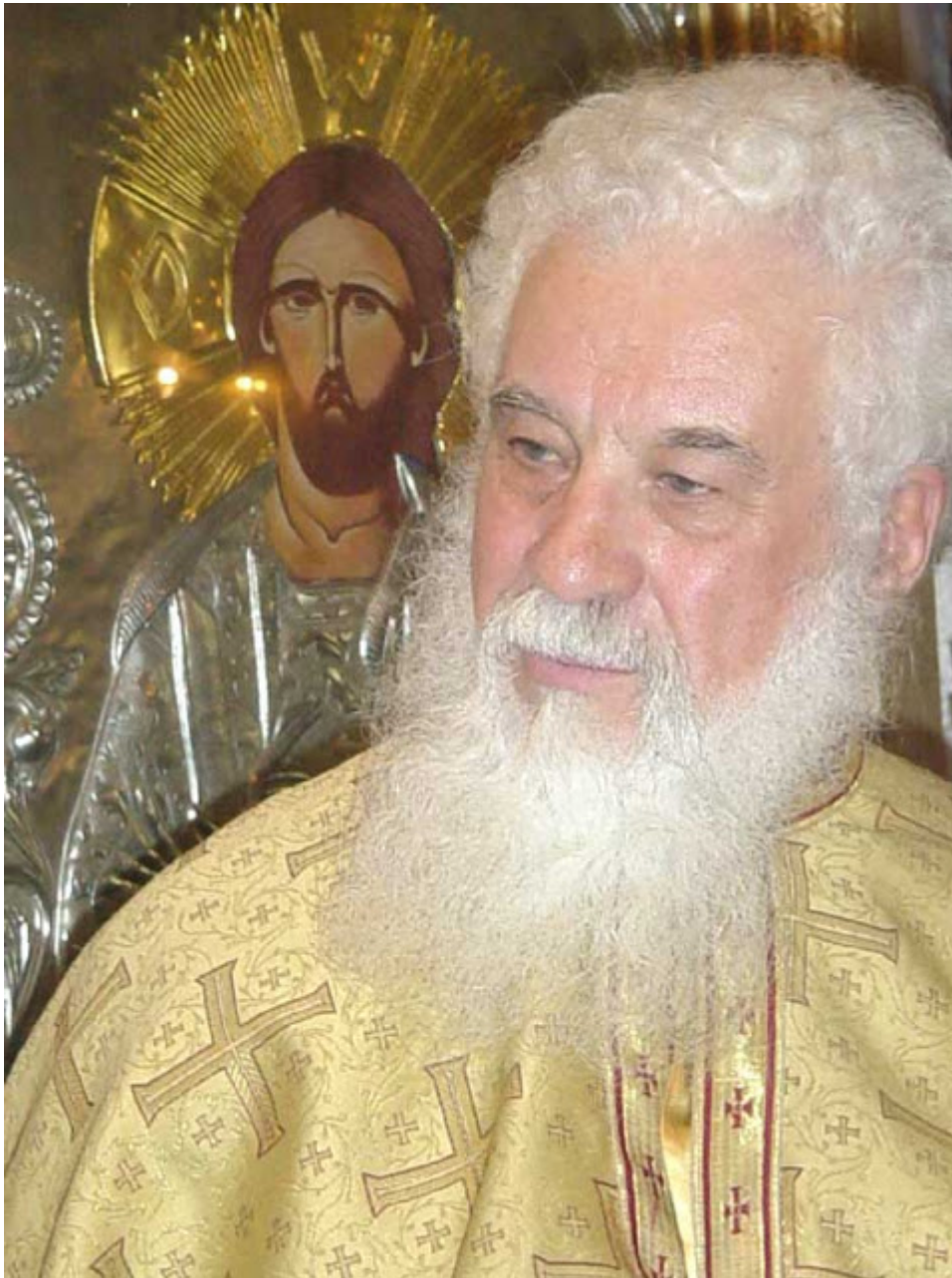

10 Δεκεμβρίου 2013

**μολογητού
α!**

Στην Μονή Πέτρου

Βόντα της Ρουμανίας, κατά το ειδικό τυπικό που τηρεί η Εκκλησία μας έγινε η ακολουθία για την εκταφή του π. Γεωργίου Κάλτσιου Ντουμιτρεάσα, με την συμπλήρωση επτά ετών από την κοίμησή του (+21 Νοεμβρίου 2006). Το λείψανό του βρέθηκε άφθαρτο επιβεβαιώνοντας έτσι την αγιότητα του βίου του.

PĂRINTELE CALCIU, DRUMUL SPRE RAI

Έζησε τον κομμουνισμό στο απόγειο της κτηνωδίας του, όταν φυλάκιζε και βασάνιζε με τον πιο απάνθρωπο τρόπο τους χριστιανούς. Πέρασε βασανιστήρια που δεν μπορεί να τα συλλάβει ο κοινός ανθρώπινος νους. Τον βασάνισαν φριχτά, τον κράτησαν στο κρύο και στο σκοτάδι, τον χλεύασαν, τον τρομοκράτησαν, είδε τους συντρόφους του να πεθαίνουν ένας-ένας.

SFINȚITUL
MĂRTUR
RISITOR

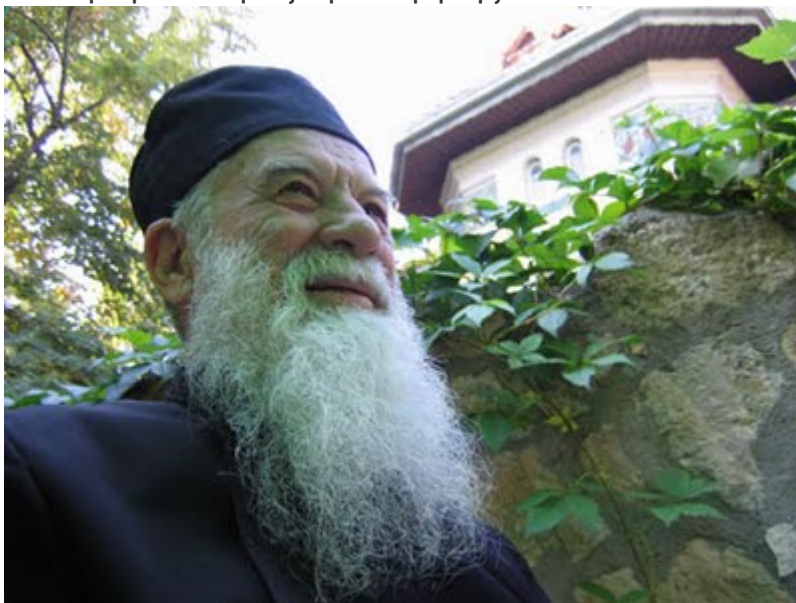
GHEORGHE
CALCIZ

Έδειξε όμως ένα απιστευτο θάρρος ,θάρος που συνορεύει με την σαλότητα,την δια Χριστόν σαλότητα.Είχε καταλάβει πως πρόκειται για μια μάχη του Θεού με τον σατανά και αυτός πάλευε για αυτά που θεωρούσε ουσιώδη:Την Εκκλησία,την πίστη,την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και ελευθερία.

Ο π. Γκεοργκε Κάλτσίου-Ντουμιτρεάσα.Ο προσωπικός εχθρός του Ν.Τσαουσέσκου

Ο μεγαλύτερος ομολογητής του 20ου αιώνα

Ο π. Γκεοργκε Κάλτσίου-Ντουμιτρεάσα γεννήθηκε στις 23 Νοεμβρίου 1925. Ήταν ο μικρότερος από τα 11 παιδιά της οικογένειας Κάλτσίου και καταγόταν από το χωριό Μαχμουντία νομός Tulcea.

Από μικρό παιδί οι γονείς του, του εμφύσησαν την αγάπη για το Θεό. «Μεγάλωσα σε μια απλή αλλά θρησκευόμενη οικογένεια, πάντα θυμάμαι τον εαυτό μου σε μια εκκλησία κοντά σ' έναν ιερέα. Νέος είχε σκέψεις να γίνει μοναχός. Τελικά αποφάσισε να υπηρετήσει τους ανθρώπους με άλλον τρόπο. Το 1945 γράφτηκε στη Θεολογική Σχολή του Βουκουρεστίου. Το 1948 οι κομμουνιστές φυλάκισαν όλη την αφρόκρεμα της ρουμανικής διανόησης αλλά και τους φοιτητές αλλά και όσους αντιτείνονταν ή νόμιζαν οι κομμουνιστές

ότι αντιτείνονταν στην ιδεολογία τους, είτε για πολιτικούς είτε για θρησκευτικούς λόγους. Έτσι συνελήφθη και ο φοιτητής Γκεοργκε Κάλτσίου με την κατηγορία της «υπονόμευσης της ασφάλειας του κράτους».

“Σχολή” Πιτέστι

Για τον νεαρό Γκεοργκέ το στρατόπεδο εξόντωσης του Πιτεστι γίνεται ένα νέο σχολείο. Από τον αφελή με τα γαλάζια μάτια μετατρέπεται σε «ατρόμητο μαχητή»

για το Χριστό και την πατρίδα Σ' αυτή τη φυλακή έπεσε στην πιο μεγάλη αμαρτία της ζωής του (απαρνήθηκε το Χριστό) αλλά και τις πιο μεγάλες αρετές (αγάπη για τον εχθρό και το θάρρος της ομολογίας) που τον βοήθησε πολύ να ξαναναστηθεί ψυχικά.

Στο Πιτεστι ..ήταν οι πιο καθαροί κρατούμενοι. Αυτοί δε ήταν μπλεγμένοι σε πολιτικά ρεύματα και δράσεις. Η μεγάλη αντοχή που έδειξαν οφειλόταν στην προσευχή και την απόκτηση των αρετών. Στη φυλακή είχε δημιουργηθεί ένα μυστικιστικό ρεύμα, δύσκολα κατανοητό από τους δήμιους. Εκεί ήταν ένα κέντρο πνευματικότητας «έχοντας από μικρός μεγαλώσει με την προσευχή ενσωματώθηκα εύκολα σ' αυτήν την πνευματική κίνηση».

Στο Πιτέστι η προσευχή δε σταμάτησε μέρα-νύχτα. Το κάθε κελί είχε ώρα προσευχής. Όταν το ένα κελί τελείωνε την προσευχή χτυπούσε τοίχο και άρχιζε η προσευχή στο άλλο κελί. Όταν άρχισε η «επαναδιαπαιδαγώγηση» στο Πιτέστι, υπήρχε ήδη ένα κέντρο προσευχής & πνευματικότητας.

(σημ π. Γεωργ. Τη διετία 1949-1951 στις φυλακές του Πιτεστι έλαβε μέρος το πιο φριχτό και σατανικό πείραμα των κομμουνιστικών φυλακών. Η προσπάθεια «επαναδιαπαιδαγώγησης» των κρατουμένων και η δημιουργία ενός νέου, κομμουνιστικού ανθρώπου, μέσα από απάνθρωπα βασανιστήρια).

Ο πιο φοβερός βασανιστής ήταν ο Εουτζέν Τσουρκάνου. Αυτός, όπως διηγούνται όσοι κατάφεραν να επιζήσουν από τα χέρια του, «ήταν γεμάτος από μανία και οργή» μια μανία δαιμονική. Στις ανακρίσεις όταν τελείωνε τα βασανιστήρια έλεγε: « Αν ο Χριστός ζούσε στον καιρό μου, δε θα έφτανε καν στο Σταυρό». Λέει ο π. Γκεοργκε: «Ο Τσουρκάνου είχε επάνω του κάτι το δαιμονικό. Αυτός ήταν ο ανώτατος δαίμονας της επιχείρησης Πιτεστι. Είχε μια δύναμη επιβολής φοβερή.

Όταν έμπαινε στο κελί έσπερνε τον τρόπο. Όλη η φυλακή τον έτρεμε. Έπαιρνε τους καλύτερους από εμάς και τους ,κτυπούσε, τους βασάνιζε τους άλλαζε κυριολεκτικά. Ακόμη κι αν δεν άλλαζε κάτι στη ψυχή τους, ο τρόμος ήταν τόσο μεγάλος που μερικοί γίνονταν από μονή τους καταδότες. Έτσι εισήγαγε την έλλειψη εμπιστοσύνης, τον τρόπο και την απελπισία σε πολλούς από εμάς.

Μερικοί άντεξαν, άλλοι όχι. Άλλοι πέθαναν την ώρα των βασανιστηρίων και άλλοι αυτοκτόνησαν. Λίγοι άντεξαν μέχρι τέλους. Κάποιοι απ' αυτούς που έπεσαν, ξανασηκώθηκαν. Νωρίτερα η αργότερα επειδή η επανόρθωση της ψυχής δεν είναι σαν την επανόρθωση του σώματος. Η ψυχή έχει πιο μυστηριακούς νόμους, επανέρχεται δυσκολότερα. Η δική μου επανόρθωση ήταν δυσκολότερη γιατί το ρήγμα ήταν μεγαλύτερο. Ήμουν 25 ετών, αρκετά αφελής, ένα παιδί από χωριό με δυνατή πίστη και εμπιστοσύνη στους ανθρώπους. Ήθελα ν' αυτοκτονήσω μαζί με τον Πουιου Ντόμπρε. Του έγραψα τη σκέψη μου σ' ένα σαπούνι Ο Τσουρκάνου με είδε όταν το πέταξα. Μ' έλιωσε στο ξύλο. Δεν ήξερα πια να διαβάζω, δε γνώριζα τα γράμματα, ξέχασα ακόμη και το " Πάτερ ημών" Χωρίς καμιά διανοητική προσπάθεια αισθανόμουν από την καρδιά να αχνοφέγγει η προσευχή του Ιησού. Σ' εκείνη την απελπισία υποσχέθηκα στο Θεό όταν βγω από τη φυλακή να γίνω ιερέας. Οι άλλοι κρατούμενοι με θεωρούσαν άγγελοναι, έναν άγγελο. Ναι αλλά ένας άγγελος ξεπεσμένος.

Συνήλθα τη στιγμή που βρέθηκα μπροστά σε κάποιες τρομαχτικές ενέργειες οι οποίες αποσκοπούσαν στο να μετατραπούν τα θύματα σε θύτες. Τότε ξύπνησε μέσα μου το πνεύμα δικαιοσύνης και ο φύλακας άγγελος μου με βοήθησε - ρισκάροντας τη ζωή μου- να λάβω θέση βάζοντας στοπ σ' αυτά τα σχέδια.

Μου ζήτησαν να πω ότι συνωμότησα μαζί με κάποιους άλλους σε πολιτικές υποθέσεις, αλλά εγώ ούτε καν τους γνώριζα. Αργότερα ο νεαρός Γκεόργκε Καλτσίου οδηγήθηκε σ' άλλες τρομακτικές φυλακές όπως η Ζίλαβα, στη Ζάρκα στο Αιουντ και στη Γκέρλα. Το 1964 δόθηκε γενική αμνηστία. Μετά από 16 χρόνια ήταν ελεύθερος. «Το 1964 μας απελευθέρωσαν, μετά τις πιέσεις της Δύσης αλλά και επειδή οι κομμουνιστές θεωρούσαν ότι τώρα πια ήταν κυρίαρχοι στη χώρα, αλλά και τις ψυχές μας.

“Στρατιώτης” με ράσα

Όταν βγήκα από τη φυλακή θέλησα να συνεχίσω στην Ιατρική Σχολή αλλά δε με δέχτηκαν. Έτσι σπούδασα γαλλική φιλολογία. Μετά θέλησα να γραφώ στη Θεολογική σχολή για να εκπληρώσω την υπόσχεση που έδωσα στο Θεό όταν ήμουν φυλακή. Αρχικά με απέρριψαν, λόγω του φακέλου μου. «Πήγα στον Πατριάρχη Ιουστίνιαν. Προς μεγάλη μου έκπληξη δέχτηκε αν και του είπα για τα χρόνια της κράτησής μου. Μ’ έστειλε στον γραμματέα της σχολής μοναχό Αντώνιο Πλαμαντεάλα(μετέπειτα μητροπολίτης Τρανσυλβανίας) ο οποίος μου είπε να μη βάλω στο βιογραφικό μου τα χρόνια της φυλακής»

Το 1971 τελείωσε την Θεολογική σχολή και τον δέχτηκαν ως καθηγητή γαλλικής στο εκκλησιαστικό λύκειο. Εν τω μεταξύ παντρεύτηκε την κόρη ενός πρώην κρατουμένου και χειροτονήθηκε ιερέας.

Όταν οι κομμουνιστές γκρέμισαν την εκκλησία Ένει, κτίσμα του 17ου αιώνα, η φωνή του π.Γκεοργκε αντήχησε σαν ένας κεραυνός στην έρημο της αδιαφορίας και του συμβιβασμού, αυτή τη φορά κάνοντας αντανάκλαση και στην οικογένειά του.

Λειτουργώντας στην εκκλησία Ράντου Βόντα εκφώνησε 7 ομιλίες, τις περίφημες «7 ομιλίες για νέους». Αυτές οι ομιλίες, όπως και άλλα θαραλλέα άρθρα, καταδίκασαν το γκρέμισμα εκκλησιών και τον αθεϊσμό και γινόταν μπρος σ’ έναν μεγάλο αριθμό θεολόγων φοιτητών αλλά και φοιτητών από άλλες σχολές. « Τις εκφώνησα τη στιγμή που η ρουμανική συνείδηση ήταν έτοιμη να τις ακούσει. Αυτές οι ομιλίες δημιούργησαν ένα υπόγειο ρεύμα αντίστασης μεταξύ κυρίως των θεολόγων φοιτητών. Ζητούσα ελευθερία πίστεως και να σταματήσει η κατάχρηση εξουσίας. Από την πρώτη κιόλας ομιλία με παρακολουθούσαν αλλά δε μπορούσαν να με συλλάβουν. Είχα προσευχηθεί στο Θεό να μη με συλλάβουν μέχρι να εκφωνήσω και τις επτά.

Δεν κατάφερα να εκφωνήσω όγδοη επειδή με συνέλαβαν».

Καταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλακή αλλά εξέτισε τα 5. Συνολικά πλήρωσε την αντικομμουνιστική του δράση με 21 χρόνια φυλάκιση. Παρόλα αυτά στη δίκη-παρωδία ξεσκέπασε τους πραγματικούς αυτουργούς των εγκλημάτων της «επαναδιαπαιδαγώγησης».

Μετά τη δεύτερη σύλληψή του οι εξόριστοι Ρουμάνοι μ' επικεφαλής τον Μιρτσεα Ελιάντε και τον Εουτζέν Ιονέσκου έκαναν εκκλησεις στη Δύση για την απελευθέρωση του. Πάντα το θέμα των πολιτικών κρατουμένων τίθονταν από τις δυτικές κυβερνήσεις στις συναντήσεις τους με τον Τσαουσέσκου. Μετά από έντονες πιέσεις κυρίως της αμερικανικής κυβέρνησης Τελικά απελευθερώθηκε το 1984. Το 1985 ζήτησε πολιτικό άσυλο στις Η.Π.Α. Εγκαταστάθηκε στην Ουάσινγκτον όπου δημιούργησε μια ρουμανική Ορθόδοξη ενορία.

Το 1987 το FBI τον πληροφορεί ότι η ρουμανική σέκιουριτάτε σχεδιάζει να τον δολοφονήσει. Ο π. Γκέοργκε έλεγε ότι αισθανόταν πάντοτε ότι τον παρακολουθούν, κυρίως όταν ερχόταν στην Ευρώπη, αλλά μετά το 1989 όταν ερχόταν στην Ρουμανία.

Παρόλα αυτά δε φοβήθηκε και συνέχισε να έχει επαφή με τη Ρουμανία να γράφει βιβλία και άρθρα όπως και να μιλάει στους ραδιοφωνικούς σταθμούς "

Η φωνή της Αμερικής" και " Ελεύθερη Ευρώπη". Μετά το 1989 γνώρισε προσωπικά τον Λίβιου Τούρκου τον αρχηγό της Ρουμανικής κατασκοπείας στις Η.Π.Α. « ΟΤούρκου μου είπε ότι πράγματι σχεδίαζαν την δολοφονία μου από έναν Κουβανό, αλλά παραιτήθηκαν από το σχέδιο εξαιτίας των συνεπειών που θα είχε στις Ρουμανο-Αμερικανικές σχέσεις.

Ο π. Γκεόργκε πέθανε στις 21 Νοεμβρίου 2007 αφού τον κοινώνησε στο κρεβάτι του νοσοκομείου ένας άλλος πρώην κρατούμενος, των κομμουνιστικών φυλακών ο επίσκοπος Κλουζ Βαρθολομαίος Ανανία

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr